

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 326.

Tredie Session.

94de Møde.

Tirsdagen den 9de Marts.

(Fortf.)

Clausen (fortf.): Den fortsatte Arbejden kan føre til en Tilstand, der som Overgangstilstand, om end rig paa Spændinger og Sammenstød, vil kunne blive taalelig; naar det idetmindste lykkes at afdæmme for en fortsat Indblanding af det tydske Forbund ud over Eideren og saaledes lykkes at forbeholde Muligheden af en vedvarende fri Udvikling, der muligvis under gunstigere Forhold vil kunne lede til en naturligere, en mere betryggende Ordning af Monarchiet. Men Tingene kunne ogsaa blive førte til en saadan Afslutning, hvorved Alt vil være flaaet fast, saa at vi ikke senere vil kunne komme løs derfra, saa at Danmarks Fremtid med uafvendelig Nødvendighed vil blive en Afhængigheds-Tilstand af Tydskland.

Det er denne Tanke, der tung og trykkende hviler paa Saamange af os (Hør!): Hvo rledes Forfatningsværket skal blive, derom vide vi Intet; naar den danske Rigsdag skal træde sammen paany; om Regjeringen vil skride til det forestaaende Værk i Forening med Rigsdagen, eller om den først vil blive sammenskaldt, naar Samtykke skal gives til de Forandringer i Grundloven, som vilde være ligesom Følge af et Forfatningsværk, der da muligt kan være rykket nær til at blive til Virkelighed, derom vide vi heller Intet; og efter det, den høitærede Premierminister idag har udtalt, vide vi endnu derom aldeles Intet. Derimod, at den Tid, der forestaaer imellem Marts og October, kan, og efter al Sandsynlighed vil blive af den høieste Vigtighed for vort Fædreland, at et Saaledes eller et Andersledes, et Mere eller et Mindre, der her

indrømmes eller fastholdes, kan blive bestemmende for Danmarks politiske og nationale Fremtid, det kan Ingen dølge for sig selv.

Det er nu langtfra at være min Mening, at denne Tanke skulde være Betyrning og Uroopvækkende for Alle. Der er uden tvivl de, der antage, at den Retning, der nu skal forsøges: en lige Sammenslutning af alle Monarchiets Dele, af de tydske Forbundslande med de Lande, der af Guds Naade og efter Historiens Ret Intet have at gjøre med det tydske Forbund, i og for sig er den rette og ønskelige, netop fordi den bringer Danmark i nøie Sammenknytning med Tydskland, om ogsaa Danmark tilsidst derved kunde gaae op i Tydskland. De, der tænke saaledes, kunne finde sig ganske hyggeligt og vel tilmode. Der er Andre, som synes at betragte det hele Spørgsmaal om Statens politiske Ordning som et temmeligt ligegyldigt Spørgsmaal (Hør!). Naar det kan lykkes dem at faae visse enkelte af de indre Forhold støbte i den Form, de engang have dannet sig (Na, Hør!), og derhos at beholde Ret til at stemme for Strygning paa de aarlige Budgetter af enhver Sum, som gaaer ud over et vist Strøg, da betragte — saa forekommer det mig — disse Mænd det som en ganske underordnet Sag, i hvilken Form Staten kommer til at træde frem, om det bliver lavet saaledes, at Grændsen mellem Danmark og Tydskland bliver, som den nu er, ved Helligbæk, eller den arbejdes op til Kongeaaen, for i Tiden lidt efter lidt at rykke høiere op mod Limfjorden. Denne Form af Patriotisme har let ved at være nøisom og liberal i sine Fordringer; den er øjeblikkelig tilrede med det meget bequemme Raad, at Alt, hvad der ikke kan opnaaes uimodsaagt og uden Vanskelighed, skal stilles hen som Uopnaaelighed og Umulighed. (Hør! Hør!) Men der